

GRČKA I NATO

Grčka je članica Atlantskog pakta od 1952. godine. Zajedno sa Italijom i Turskom obrazuje južno krilo NATO-a.

Položaj Grčke na jugu Evrope i Balkanskog poluostrva, te njeno prostiranje u istočnom delu Sredozemnog mora daje joj vanredan strateški značaj.

Njen kontinentalni deo (131.000 km²) sa oko 300 ostrva u Egejskom i Jonskom moru i velikom akvatorijom zahvata prostoriju od oko 800.000 km², koja u strateškom smislu čini kompaktnu celinu.

Šire posmatrano, grčki prostor zauzima centralni položaj u odnosu na južnu Evropu, severnu Afriku i Srednji istok.

Sredozemno more je nekad predstavljalo izvesnu pregradu između tri kontinenta, a danas ih više spaja nego što ih razdvaja. Štaviše, u savremenoj vojnoj strategiji ono ima takvu funkciju da zajedno sa pribrežnim zemljama formira jedinstvenu geostratešku celinu. To se posebno može tvrditi za istočno Sredozemlje.

Sredozemno more je od davnina predstavljalo saobraćajnicu između pribrežnih zemalja. Ono je kroz vekove služilo kao spona između mediteranskih naroda i njihovih kultura, ali je često poslužilo i kao osnovica za ratne pohode osvajačkih armija mediteranskih država.

U novijoj istoriji njegov značaj je znatno porastao. Dok je još bilo „zatvoreno“, Sredozemno more je uglavnom „služilo“ zemljama čije obale zapljuskuje. Međutim, prokopavanje Sueckog kanala (1869. god.) izvanredno se odrazilo na povećanje uloge Sredozemnog mora u uzajamnom povezivanju kontinenata. Od tog vremena do danas ono je postalo jedno od najvažnijih mora u međunarodnom pomorskom saobraćaju. Kroz njega prolazi druga po značaju svetska pomorska komunikacija, koja je ujedno i najkraći put koji povezuje Atlantski sa Indijskim okeanom, Srednjim i Dalekim istokom. Smatra se da na sredozemni put otpada oko 1/6 svetskog pomorskog prometa, i da se Sredozemljem prevozi oko 35% ukupnih količina svetskih trgovačkih roba. Pomorski saobraćaj nekih mediteranskih zemalja je od tolikog značaja da bi se svaki poremećaj teško odrazio na njihove nacionalne privrede. To se može zaključiti i iz ovih primera. U 1964. godini u italijanskim lukama istovareno je 120,726.000 tona tereta, a radi izvoza bilo je utovareno 40,328.000 tona. Grčka je iste godine morem uvezla 8,433.000, a izvezla 2,316.000 tona tereta.

Oblasti koje se nalaze na obalama Sredozemnog mora ili se geografski ne prostiru daleko od njega obiluju znatnim prirodnim bogatstvima. Posebno mesto u tom pogledu zauzimaju rezerve naf-

te na Srednjem istoku. Samo u 1965. godini na tom području proizvedeno je 422,190.000 tona nafte ili 27% svetske proizvodnje. Smatra se da se u toj oblasti nalazi oko 65% svetskih rezervi nafte. Blizina i bogatstvo tih nalazišta od posebnog je interesa za Evropu, jer iz njih može u datoj situaciji zadovoljiti veliki deo svojih potreba pomorskim prevozom koji, zbog kratkoće trajanja, obećava i najmanje gubitke.

Na severnim obalama Sredozemnog mora i morima koja se uvlače u evropsko kopno nalaze se veoma razvijene oblasti sa velikim brojem dobro opremljenih luka preko kojih se sredozemne pomorske komunikacije povezuju sa evropskim kopnom. Na južnom obodu Sredozemnog mora prostire se afrički kontinent, koji svojim prostranstvom, prirodnim bogatstvom i ljudskim rezervama predstavlja stratejski vanredno interesantno područje sa kojeg se u savremenom ratu može spoljiti višestruki uticaj na operacije u Evropi i Mediteranu.

Istovetan značaj ima i područje Srednjeg istoka na kome Suecki kanal predstavlja posebno osetljivu tačku, čiji je strateški značaj vrlo dobro poznat. Kroz taj međunarodni put prošlo je tokom 1965. godine 20.289 brodova sa 246,817.000 tona tereta, a samo za prva tri meseca 1966. godine 5.360 brodova sa 88,265.000 tona tereta.

Moreuzi Dardaneli i Bosfor predstavljaju sponu između Crnog mora i Egejskog, odnosno Sredozemnog mora. U stratejskom smislu su od izvanrednog značaja jer dominiraju saobraćajem između tih mora, a pogodni su za lako i brzo izolovanje crnomorskog bazena od Sredozemlja.

Zbog ovakvog svog značaja Sredozemlje je oduvek zauzimalo izuzetno mesto u stratejskim planovima Zapada, naročito Velike Britanije. Takvo mesto zauzima ono i danas u stratejskim planovima NATO-a, i posebno SAD.

Kakav uticaj može grčki prostor ispoljiti na sredozemni, posebno istočnosredozemni bazen?

Grčki prostor predstavlja kariku u lancu kojim SAD žele da odvoje SSSR i ostale zemlje Varšavskog ugovora od toplih mora i da ih svedu na kontinentalnu silu.

Svojim južnim obalama Grčka se približila glavnom sredozemnom pomorskom putu. Pored funkcije kakvu ima u miru, u slučaju rata taj put omogućava manevre snaga i sredstava. Svaka aktivnost na tom putu sa grčkog prostora može biti uspešno ometana. Ostrvo Krit udaljeno je od severnoafričke obale svega 200 n/m, a 390 n/m od Sueckog kanala. Suvišno je govoriti kako bi se gubitak grčkog prostora odrazio na položaj Sueca. Isključivanje Sueckog kanala iz saobraćaja predstavljalo bi težak udarac za ekonomiku Zapada.

Onaj ko vlada grčkim obalama i egejskim arhipelagom ima izvanredne geografske pozicije u odnosu na Tursku i crnomorske moreuze. Sličan uticaj mogao bi se iz grčkog prostora ispoljiti i na Jonsko more, Otrantska vrata, pa čak i na Sicilijanski kanal.

Grčki prostor daje mogućnost široke upotrebe vazduhoplovnih snaga čije bi dejstvo dosegalo duboko na područje Srednjeg istoka i severne Afrike. Kopnenim i pomorskim snagama ono obezbeđuje

osnovicu za prenošenje operacija na afrički kontinent i na Srednji istok, a omogućava i efikasnu podršku tih dejstava avijacijom i raketama operativne namene.

Već na osnovu iznetih činjenica lako je zaključiti u kojoj bi meri gubitkom Grčke bio ugrožen položaj i dominacija sile koja u svojim rukama drži Mediteran. Kakav značaj se pridaje ovom prostoru u NATO-u, najmerodavnije svedoči izjava admirala Rusela, bivšeg komandanta NATO-snaga južne Evrope, u kojoj kaže da bi „... bez Grčke kontrola Sredozemlja postala problematična”.

To je jedna strana značaja Grčke u stratezijskim planovima NATO-a. S druge strane, sa teritorije Grčke moguće je izvoditi ofanzivne operacije u pravcu Balkana, istočne Evrope, Crnog mora i Male Azije. Njena teritorija, a posebno centralni i severni delovi Grčke, predstavlja pogodnu osnovicu za dejstva na Balkanu, a u daljem i prema Panonskoj niziji, naftonosnim poljima Rumunije i ka Crnom moru.

Dominacija moreuzima, osloncem na Egejsko more i susedna područja Grčke i Turske, omogućila bi NATO-u vođenje ofanzivnih dejstava prema Crnom moru i njegovim priobalnim područjima.

Teritorija Grčke mogla bi da posluži kao baza vazduhoplovnih i raketnih snaga NATO-a. Blizina polaznih aerodroma za avijaciju i startnih položaja za rakete ciljevima po kojima bi dejstvovala, povećava radijus dejstva tih sredstava, a kod avijacije omogućava učešće i onih aviona koji zbog ograničenog radijusa dejstva ne bi mogli biti korišćeni sa udaljenih baza i aerodroma.

Na takvoj proceni značaja grčkog prostora umnogome se zasniva politika NATO-a i SAD prema Grčkoj. Čitav niz mera preduzetih na vojno-političkom planu u odnosu na Grčku to potvrđuje.

Modernizaciji relativno jakih oružanih snaga prišlo se odmah nakon građanskog rata 1949. godine. Modernizacija je ostvarena iz sredstava vojne pomoći SAD i NATO. Grčka je do kraja 1966. godine dobila oko 2.250 miliona dolara.

Pored vojne pomoći SAD i NATO, pomoć u oružju i opremi pružaju Grčkoj još neke članice saveza. Vrednost te pomoći u 1966/67. godini iznosi oko 35 miliona dolara.

Uređenju i pripremi grčke teritorije pristupilo se uz pomoć SAD pre nego što je Grčka postala članica NATO-a. Od 1953. do kraja 1966. godine Grčka je dobila za infrastrukturne radove preko 280 miliona dolara. S tim sredstvima izgrađen je niz savremenih aerodroma, objekata i instalacija telekomunikacija i lučkih objekata. Izgrađen je i naftovod od Korinskog zaliva do Soluna, kojim se opskrbljuje veći broj aerodroma i jedinica KoV. Iz tih sredstava i sredstava ekonomske pomoći modernizovano je oko 7.000 km puteva.

Za izgradnju poligona za gađanje raketama na Kritu biće utrošeno oko 112 miliona dolara. Potrebna oprema i instalacije vredeće narednih nekoliko desetina miliona dolara.

U grčko ratno vazduhoplovstvo uvršteni su poslednjih godina i avioni F-104, sposobni za prenošenje i upotrebu nuklearnih borbenih sredstava, što svakako predstavlja novi kvalitet.

Pomoć u obuci vojnih kadrova bila je, takođe, izdašna. Veliki broj grčkih oficira završio je razne vojne škole u SAD ili u drugim zemljama članicama NATO-a.

Iz kompleksa ovih pitanja treba ukazati na poseban interes SAD za jačanje kopnenih snaga Grčke, za borbenu spremnost ratnog vazduhoplovstva i za pretvaranje Krita u jaku sredozemnu bazu.

Krit predstavlja izuzetno važan objekat u stratezijskim planovima Komande NATO-a za južnoevropsko vojište. Pretvoren je u snažno uporište NATO-a, i očigledno izrasta u dominantnu tačku od prvorazrednog stratezijskog značaja na celom prostoru istočnog Sredozemlja. Danas se na Krit naslanja 6. američka flota, ali izgrađene baze na tom ostrvu čine osnovicu za baziranje i upotrebu jakih vazduhoplovnih i raketnih snaga. Njegov geostratezijski položaj je takav da te snage mogu ispoljiti svoje dejstvo podjednako efikasno na područje Balkana, srednje i istočne Evrope i u basenu Crnog mora, iz čega i proističe značaj što ga ima u planovima NATO-a i SAD.

Istupanje Francuske iz vojnih aranžmana Atlantskog pakta svakako je doprinelo da stratezi NATO-a moraju području južnog krila posvetiti još veću brigu. Pentagon je postupak Francuske ocenio „kao loš primer” koji bi mogle slediti i neke druge članice NATO-a. Ovog časa je to možda „najopasnija” posledica istupanja Francuske. Sprečiti takve pokušaje svakako je najneposrednija briga rukovodstva SAD. Događaji u Grčkoj mogu se takođe dovesti s tim u vezu.

Ima znakova da će istupanje Francuske ubrzati formiranje jačih pokretnih snaga NATO-a na južnom krilu, jer se u novonastaloj situaciji njihova uloga još više naglašava.

Postojeću situaciju nastoje da iskoriste i same članice južnog krila, jer im se pružila prilika da povećani značaj svoga prostora što bolje „unovče”. U tom smislu su se kretala i istupanja predstavnika Grčke i Turske na zasedanju saveta NATO-a, decembra 1966. godine, a i neke izjave i postupke italijanskih vojnih krugova treba posmatrati i u tom svetlu.

O oružanim snagama Grčke i koncepciji njihove upotrebe. Grčke oružane snage se sastoje od kopnene vojske, ratne mornarice i ratnog vazduhoplovstva. Njihovo ukupno brojno stanje iznosi oko 159.000 ljudi.

Kopnena vojska sa 118.000 ljudi predstavlja glavni deo oružanih snaga. Intenzivniji razvoj KoV započeo je stupanjem Grčke u NATO. Na tom poslu angažovalo se nacionalno vojno rukovodstvo, ali i vojni eksperti SAD.

Jedno od pitanja čijem je rešenju trebalo odmah pristupiti bilo je problem modernizacije naoružanja i opreme jedinica KoV. Od Grčke se nije moglo očekivati da to sama rešava. Nacionalna ekonomika nije mogla, niti može danas, podneti troškove opremanja KoV savremenim naoružanjem. Vojni budžet, mada tokom svih poslednjih godina srazmerno visok (za 1966/67. iznosi 206 miliona dolara) nije mogao predstavljati izvor tako velikih izdataka kakve

traži modernizacija desetak divizija. Zato SAD pružaju Grčkoj znatnu vojnu pomoć i zahvaljujući toj činjenici KoV Grčke se modernizuje. Tim putem Grčka dobija manje-više celokupno teško naoružanje i opremu, potrebne savremenoj armiji, uključujući tenkove M-47, artiljeriju svih kalibara, rakete „onest džon“, veliki broj vozila, specijalnu opremu za inženjerske i jedinice veze i ostalo. Međutim, primljena pomoć još uvek je nedovoljna da bi se ostvarila željena modernizacija KoV.

Kopnenu vojsku sačinjavaju danas 11 pešadijskih divizija, 1 oklopna divizija, 1 brigada specijalnih snaga (komandos) i veći broj samostalnih pukova. Divizije su organizovane u tri korpusa, dok brigada predstavlja samostalnu snagu namenjenu za izvršavanje posebnih zadataka. Osam od 12 divizija stavljeno je na raspolaganje NATO-u. One su raspoređene duž severne grčke granice. Neke od njih popunjene su skoro do pune formacije.

Slabije popunjene divizije raspoređene su u unutrašnjosti zemlje i na ostrvu Kritu. U sastavu NATO-kontingenta nalaze se i rakete „onest džon“, raspoređene u severnoj Grčkoj.

Ratna mornarica Grčke broji oko 18.000 ljudi. U njenom naoružanju nalazi se: 8 razarača, 4 fregate, 5 korveta (adaptirani minolovci), 3 podmornice, 13 patrolnih brodova, 20 obalnih i 2 veća minolovca, 9 većih i 6 srednjih desantnih brodova, 5 transportnih i 20 drugih brodova.

Jačina ratne mornarice očigledno je u nesrazmeri sa obavezama koje joj nameću sredozemni položaj i pomorski karakter Grčke. Ista nesrazmera može se konstatovati kada se ima u vidu da dužina morske granice Grčke iznosi 13.600 km (samo obalna granična linija kontinentalne Grčke iznosi 4.078 km), ili da pod grčkom zastavom danas plovi 1.630 brodova trgovačke flote sa 7,5 miliona BRT nosivosti. Mogućnosti ratne mornarice u priličnoj meri umanjuje i zastarelost njenih plovnih jedinica. Najveći deo njih potiče još iz drugog svetskog rata i već ih je davno trebalo povući iz aktivne službe. Zamenjivanje starih jedinica novim ide vrlo sporo, jer SAD nisu spremne da pruže veću pomoć za modernizaciju grčke ratne mornarice. Postoji mogućnost da Grčka sama pristupi izradi ili kupovini u inostranstvu nekih plovnih objekata.

Mesto i zadatak ratne mornarice opredeljuju obaveze koje postavlja NATO. Njen osnovni zadatak sastoji se u obezbeđivanju unutrašnjih pomorskih komunikacija. Mogućna je i upotreba mornarice radi sadejstva u operacijama kopnenih snaga. U ograničenom obimu može učestvovati u odbrani obale od dejstava sa mora ili pak obezbediti izvođenje ograničenih dejstava sa mora na kopno. Ukoliko bi u Egejskom ili Jonskom moru dejstvovala i 6. flota, zadatak grčke mornarice verovatno bi bio protivpodmorničko i protivmorsko obezbeđenje tih dejstava.

Razvoju i modernizaciji grčkog i ratnog vazduhoplovstva posvećuje se znatna pažnja. Svojim radijusom dejstva borbena avijacija pokriva celo Balkansko poluostrvo i deo Panonske nizije, i uklapa se u jedinstveni plan angažovanja vazduhoplovnih snaga NATO-a na njegovom južnom krilu.

Pored dosta savremene tehnike i druge opreme, odgovarajuća pažnja posvećena je izgradnji aerodroma i vazduhoplovnih baza, kao i obuci kadra.

Grčko ratno vazduhoplovstvo je operativno potčinjeno 6. grupaciji taktičke avijacije NATO-a, čije je sedište u Izmiru.

Ukupna jačina ratnog vazduhoplovstva iznosi oko 23.000 ljudi. Obuhvata jedinice taktičke avijacije, jedinice i ustanove za obuku i jedinice i ustanove za snabdevanje.

Pod komandom taktičke avijacije danas se nalaze:

2 eskadrile lovaca-bombardera F-104G,

5 eskadrila lovaca-bombardera F-84F,

1 eskadrila lovaca F-86D,

2 eskadrile lovaca F-5A,

1 izviđačka eskadrila RF-84F.

Lovci-bombarderi F-84F spadaju među zastarelije tipove ove vrste aviona, ali je s njima još uvek naoružano pet eskadrila. Grci nastoje da poboljšaju tu situaciju, ali krajnji ishod tih nastojanja zavisice od odluke SAD da u okviru vojne pomoći intenziviraju modernizaciju grčkog ratnog vazduhoplovstva.

Za potrebe vazdušnog transporta ratno vazduhoplovstvo upotrebljava oko 30 aviona C-47 i C-119G, kao i izvestan broj helikoptera OH-13 i H-19.

Organizacija PVO je poslednjih godina znatno unapređena. Poznato je da ona čini sastavni deo PVO sistema NATO, koji se proteže od Norveške, preko zapadne i južne Evrope sve do istočnih granica Turske. Teške radarske stanice na teritoriji Grčke uključene su u NATO-sistem radarskog osmatranja i javljanja. Klasična sredstva PVO pojačana su tokom zadnjih godina raketama zemlja-vazduh. Putem vojne pomoći SAD su Grčkoj dodelile po jedan divizion raketa „lavk” i „najk”.

Prilikom razmatranja oružanih snaga ne bi trebalo zanemariti značaj i jačinu snaga javne bezbednosti u Grčkoj (žandarmerije i policije). Činjenica da su u nacionalnom budžetu za 1966/67. godinu za snage javne bezbednosti predviđeni izdaci od 63 miliona dolara pokazuje kakav se značaj pridaje žandarmeriji i policiji. Očena će biti još tačnija ako spomenemo da masa budžetskih sredstava, namenjena snagama javne bezbednosti, već godinama iznosi koliko 1/3 budžeta ministarstva nacionalne odbrane.

Vojni rukovodioci Grčke smatraju da bi eventualni svetski rat bio sveobuhvatan, totalan. U njemu bi učestvovala cela zemlja sa svim svojim ljudskim i materijalnim potencijalom. Front bi se nalazio na svakom mestu i u svakom delu zemlje. Psihološki faktor igrao bi daleko veću ulogu nego što je bio slučaj u ranijim ratovima. Faktor pokretljivosti bio bi od posebnog značaja — ne samo kod oružane sile već uopšte u zemlji — zbog velikih potreba jedinica, velikih materijalnih gubitaka, zbog potreba brzih intervencija radi uklanjanja posledica upotrebe savremenih borbenih sredstava, evakuacije, itd.

Prihvatajući gledanje o eventualnom ratu kao opštem i sveobuhvatnom, interesantno je napomenuti da Grci računaju sa mogućnošću lokalnog rata, a posebno naglašavaju mogućnost „unutrašnjeg rata” — bilo samostalnog ili koordiniranog dejstvima spolja. Lokalni rat bi, prema njihovom gledanju, brzo prerastao u veći sukob — u opšti svetski rat.

U načelnom gledanju na koncepcije vođenja eventualnog rata, gledanja grčkog Generalštaba se ne razlikuju od zvaničnih koncepcija NATO-a, ali njihova praktična primena na prostoru Grčke ima izvesnih specifičnosti.

Jedna od specifičnosti proizlazi iz karakteristika severoistočnih delova grčke teritorije. Naime, procenjuje se da je dubina teritorije istočno od Vardara suviše plitka za uslove savremenih operacija. Zbog toga ima u vojnom rukovodstvu zagovornika preduzimanja ofanzivnih dejstava radi proširivanja operativne osnovice do linije: Bauna — Plačkovica — Pirin — ist. Rodopi.¹

Takva dejstva grčkih oružanih snaga najverovatnije bi poslužila i širokom angažovanju snaga NATO-a, koje su predviđene za dejstva na Balkanu.

Druga specifičnost, koja je u slučaju Grčke izrazito naglašena, sastoji se u gledanju da se ne sme zanemariti opasnost od mogućih pokreta unutrašnjih demokratskih snaga. Vojno rukovodstvo smatra da će u slučaju eventualnog rata sa vanjskim protivnikom sasvim izvesno morati voditi i tzv. unutrašnji rat.

Za brzo otkrivanje i neutralisanje takvih unutrašnjih kretanja smatraju da su im potrebne lake i vrlo pokretljive lokalne teritorijalne jedinice čija se aktivnost najtešnje povezuje sa akcijama žandarmerije i policije. Takvim snagama Grčka već danas raspolaže. To su tzv. TEA bataljoni (bataljoni narodne odbrane) kojih ukupno ima oko 120. Najveći broj dislociran je u severnim delovima Grčke.

Ukoliko ove snage ne bi bile u stanju da suzbiju organizovanje pokreta, ta bi „pobuna” uzela maha, u akciju bi stupile i snage aktivne vojske. Smatra se da u KoV moraju postojati i posebne jedinice koje bi bile osposobljene za vođenje dejstava nezavisno od ostalih kopnenih snaga, jer se polazi od toga da će glavnina KoV biti apsorbovana u operacijama na frontu, te se na njeno angažovanje u unutrašnjem ratu može računati samo u krajnjoj nuždi.

Društveno-politička uloga vojske u Grčkoj. Uloga oružanih snaga u političkom životu Grčke bila je, naročito u novijoj istoriji, velika. Grčka je već nekoliko puta doživela vojnu diktaturu koja je po pravilu bila uperena protiv demokratskih snaga zemlje. Još 1936. godine general Metaksas uvodi vojnu diktaturu „radi spasa Grčke od boljševičke opasnosti”.

Međutim, nasuprot nastojanja najreakcionarnijih krugova Grčke, demokratski duh u narodu nije mogao biti uništen. To možda najbolje potvrđuje otpor koji je grčki narod pružio okupatoru u drugom svetskom ratu.

¹ Časopis grčkih oružanih snaga „Opšti vojni pregled”, jun 1961.

Od završetka građanskog rata (1946—1949) oružane snage ne silaze sa društveno-političke scene. U unutrašnjem i spoljnopolitičkom životu zemlje osećaće se u narednim godinama još u većoj meri prisustvo oružanih snaga, a vojno-politički aspekti igraće predominantnu ulogu u celokupnoj politici.

Stupanjem Grčke u NATO ta uloga je postala još naglašenija, jer je dobila i jednu novu spoljnopolitičku dimenziju.

Što se tiče aktivnog sastava oružanih snaga treba istaći da taj sastav nije nikad bio, a pogotovo ne u novije vreme, jedinstven u bezrezervnoj podršci politici atlantizma koju prihvataju neki vodeći krugovi Grčke. Jedan deo oficira realnije ceni međunarodna zbivanja i smatra da pozitivni procesi uslovljavaju i samostalnu politiku Grčke na međunarodnom planu, posebno na Balkanu. Zbog toga su oni i podržali nastojanja Papandreuove vlade da afirmiše nezavisniju politiku Grčke.

S druge strane, u oružanim snagama postoji izvestan broj oficira čija politička ubeđenja nisu spojiva sa iole liberalnijim i progresivnijim kretanjima u zemlji i u oružanim snagama. Oni su najvatrenije pristalice povezivanja Grčke sa NATO i SAD, a na unutrašnjem planu pobornici su beskrupuloznog gušenja svakog demokratskog života u zemlji.

Interesantno je konstatovati da su njihov negativni uticaj i delovanje pojačavani srazmerno popuštanju hladnoratovske atmosfere u Evropi i izvesnom opštem poboljšavanju odnosa između Zapada i Istoka.

Pokušaj Papandreua da iz oružanih snaga očisti krajnje desničarske elemente koji su se suprotstavljali njegovoj „reformatorskoj” politici na unutrašnjem i spoljnom planu, prevršio je, po oceni tih elemenata, svaku meru. Kriza je bila na pomolu. Put kojim je krenuo politički život Grčke ocenjen je od strane desnih krugova kao krajnje opasan po njihove vlastite interese i po interese NATO-a u ovom delu Sredozemlja. Vojni puč od 21. aprila trebalo je da preseče te tokove.

I. S.